अस्वीकरण

नेपालीमा अनुवाद गरिएको मामिलाको निर्णय पक्षकारले आफ्नो भाषामा बुझ्नु को लागि मात्र हो। सबै व्यावहारिक र आधिकारिक उद्देश्यका लागि, फैसलाको अंग्रेजी संस्करण नै प्रामाणिक हुनेछ र कार्यान्वयनको उद्देश्यका लागि पनि अंग्रेजी भाषा मै जारी भएको फैसला मान्य हुनेछ।

स्नेहादिप स्ट्रक्चर्स प्रा.लि.

विरुद्ध

महाराष्ट्र स्मल स्केल इन्डस्ट्रीज डेभलपमेन्ट कर्पोरेसन लिमिटेड

(सन् २०२४ को देवानी अपील नं. ३८५६)

०५ मार्च २०२४

[सञ्जिव खन्ना र दिपंकर दत्ता, जे.जे.]

विचारणीय मुद्दा

उच्च न्यायालय ले वास्तविक उद्योग र सहायक औद्योगिक उपक्रमहरूमा ढिलाई भुक्तानी ब्याज ऐन, १९९३ अन्तर्गत केही उल्लेखित नसमेटिएको महाराष्ट्र सानो पैमाना उद्योग विकास निगम लिमिटेड (एमएसएसआईडीसीएल) खरिदकर्ता भनिन सक्दैन र त्यसैले वादी (एसएसपीएल) को दावी सिप्रामा १९९३ ऐन अन्तर्गत एमएसएसआईडीसीएल विरुद्ध ब्याज दाबी गर्न योग्य छैन भनेर; अथवा दिनांक ३०.०३.१९९५ मा पक्षहरूबीच भएको सम्झौता अन्तर्गत सन् १९९३ ऐनको प्रावधान ३ लागु हुनेथियो वा होइन, यद्यपि प्रावधान गत १०.०८.१९९८ देखि लागु र प्रभावकारी भएको थियो।

हेडनोटहरु

सानो पैमाना र सहायक औद्योगिक उपक्रमहरूमा ढिला भुक्तानीमा ब्याज ऐन, १९९३ – धारा २(बी), (सी), (एफ); धारा ३ को प्रावधान; धारा ४ – "खरिदकर्ता"; "आपूर्तिकर्ता" –

भुक्तानी गर्नु पर्ने खरिदकर्ताको दायित्व – जुन मितिदेखि र कुन दरले ब्याज तिर्नुपर्ने:

निर्धारण गरियो: सन् १९९३ ऐनको धारा ३ को पठन गर्दा, त्यसको प्रावधान अगावै खरिदकर्ता र आपूर्तिकर्ताले भुक्तानीको मितिबारे सहमत हुन सक्थे – भुक्तानीको मितिसम्बन्धी कुनै स्पष्टीकरण नभएमा, १९९३ ऐनको धारा २(बी) अनुसार "नियुक्त दिन" भुक्तानी भएको दिन हुनेथियो – यो धारा ४ बाट पनि स्पष्ट हुन्छ, जसले ब्याज तिर्नुपर्ने मितिबारे बताउँछ – धारा ४ अनुसार, खरिदकर्ताले आपूर्तिकर्तालाई धारा ३ ले तोकेबमोजिम भुक्तानी गर्न असफल भएमा ब्याज तिर्नुपर्छ - धारा ३ को प्रावधान लागू भएपछि, पक्षहरूको भुक्तानीको मितिमा सहमत हुने संविदागत अधिकारलाई उक्त प्रावधानले सीमित गरेको छ - यसरी, यदि संविदागत भुक्तानीको मिति स्वीकृति वा आभासी स्वीकृतिको दिनबाट १२० दिन भन्दा बढी भएमा, स्वीकृति वा आभासी स्वीकृतिको दिनबाट १२० दिनपछिको अवधिको लागि ब्याज तिर्नुपर्नेछ - वर्तमान मामिलामा, एमएसएसआईडीसीएलद्वारा एसएसपीएललाई जारी गरिएको मिति ३०.०३.१९९५ को आपूर्ति/खरिद आदेशले अनुमान गरेको र पक्षहरूले सहमत भएका थिए कि एमएसएसआईडीसीएल तब मात्र एसएसपीएललाई भुक्तानी गर्न बाध्य हुनेछ जब सामानहरू महाराष्ट्र राज्य विद्युत बोर्ड (एमएसईबी) ले बुझेर लिन्छ र एमएसईबीबाट भुक्तानी प्राप्त भएपछि - उच्च न्यायालयद्वारा भएको वास्तविक फैसला उल्टी गरेर मध्यस्थताको फैसला बदर गर्न कुनै कारण छैन - थप रूपमा, १९९८ को ऐन नं. २३, जुन गत १०.०८.१९९८ देखि लागू भयो र खण्ड २(एफ) लाई संशोधन गऱ्यो, जसले एमएसएसआईडीसीएललाई एमएसईबीको आपूर्तिकर्ताको रूपमा उल्लेख गरिएको छ - तथापि, यसले त्यो तथ्यलाई बदल्न सक्दैन कि एमएसएसआईडीसीएल नै गत ३०.०३.१९९५ को

आदेशअनुसार एसएसपीएलको खरिदकर्ता थियो - समान रूपमा, औद्योगिक मन्त्रालय, सानो पैमाना उद्योग विभाग, कृषि र ग्रामीण उद्योग, सानो पैमाना उद्योगको विकास आयुक्त कार्यालयद्वारा जारी गरिएको मिति ०५.०५.१९९३ को जि.ओ. २(१)/ ए/९३- एसएसआई बोर्ड र नीतिले सन् १९९३ ऐनको उद्देश्यका लागि उनीहरूले सम्झौता गरेका खरिदकर्ता, अर्थात् एमएसईबीबाट ब्याज दाबी गर्ने प्रयोजनका लागि एमएसएसआईडीसीएललाई आपूर्तिकर्ताको रूपमा उल्लेख गरेको छ - भुक्तानी गर्नुपर्ने दायित्व र मिति ३०.०३.१९९५ को आपूर्ति/खरिद आदेशको संविदागत सम्बन्ध एमएसएसआईडीसीएल र एसएसपीएलबीच हो - एमएसएसआईडीसीएल र एसएसपीएलबीचको संविदागत सम्बन्ध, अधिकार र दायित्वहरूमा कुनै परिवर्तन आउँदैन। [अनुछेद ६, ८-१०, १३, १४]

ऐनहरूको सूची

सानो पैमाना र सहायक औद्योगिक उपक्रमहरूमा ढिलाई भुक्तानीमा ब्याज ऐन, १९९३; मध्यस्थता र मिलापत्र ऐन, १९९६।

मुख्य शब्दावलीहरूको सूची

"खरिदकर्ता"; "आपूर्तिकर्ता"; ब्याज; भुक्तानीको मिति; नियुक्त मिति, स्वीकृति मिति; आभासी स्वीकृति मिति; सानो पैमाना उद्योगहरू।

मामिलाको उत्पत्ति

देवानी अपिलेट क्षेत्राधिकार: सन् २०२४ को देवानी अपील नं. ३८५६

बम्बे उच्च न्यायालयको मिति २६.०३.२०१८ को फैसला र आदेश, सन् २०१७ को ए.एन. नं. २०३ बाट

पक्षहरूका लागि उपस्थितिहरू

रंजित कुमार, सिद्धार्थ भटनागर, वरिष्ठ अधिवक्ताहरु, सुश्री तहिरा करंजवाला, अर्जुन शर्मा, श्रेयस महेश्वरी, सुश्री सुकन्या दास, आदित्य

सिधरा, मे. करंजवाला र कं., अधिवक्ताहरू वादीका लागि।

डा. एस. मुरलीधर, वरिष्ठ अधिवक्ता, ज़ुबिन मोरिस, निरव शाह, उदित गुप्ता, सुश्री प्राची गुप्ता, सुश्री प्रग्या गुप्ता, सुश्री पल्लक भगत, मे. उदित किशन र असोसिएट्स, अधिवक्ताहरू उत्तरदाताका लागि।

सर्वोच्च न्यायालयको फैसला/आदेश

फैसला

अनुमति प्रदान गरिएको छ।

२. हामीले वादी - स्नेहादिप स्ट्रक्चर्स प्रा.लि.[१] का तर्फबाट उपस्थित वरिष्ठ अधिवक्ता र उत्तरदाता - महाराष्ट्र स्मल स्केल इन्डस्ट्रीज डेभलपमेन्ट कर्पोरेसन लिमिटेड[२] लाई सुनेका छौं।

३. सुनुवाइको क्रममा, हामीलाई सानो पैमाना र सहायक औद्योगिक उपक्रमहरूमा ढिलाई भुक्तानीमा ब्याज ऐन, १९९३[३] को धारा ३, ४ र ५ तर्फ ध्यानाकर्षण गराइयो। सुविधाका लागि, उक्त धाराहरू तल उद्धृत गरिएका छन्:

"३. खरिदकर्ताको भुक्तानी गर्नुपर्ने दायित्व। जबकोही आपूर्तिकर्ताले कुनै खरिदकर्तालाई कुनै सामान आपूर्ति गर्छ वा सेवा प्रदान गर्छ, त्यस्तो खरिदकर्ताले उसीको र त्यस्तो आपूर्तिकर्ताबीच लिखित रूपमा सहमत भएको मितिमा वा त्यस्तो सहमति नभएको अवस्थामा नियुक्त दिनभित्रै त्यसको भुक्तानी गर्नुपर्नेछ:

तर आपूर्तिकर्ता र खरिदकर्ताबीच लिखितरूपमा सहमत भएको अवधि कुनै पनि हालतमा स्वीकृति वा आभासी स्वीकृतिको दिनबाट एक सय बिस दिन भन्दा बढी हुनु हुँदैन।

१ संक्षेपमा "एसएसपीएल"।

२ संक्षेपमा "एमएसएसआईडीसीएल"।

३ संक्षेपमा "१९९३ को ऐन"।

४. जुन मितिदेखि र दरले ब्याज तिर्नुपर्ने।- जब कुनै खरिदकर्ताले धारा ३ बमोजिम आपूर्तिकर्तालाई भुक्तानी गर्न असफल हुन्छ, त्यस्तो खरिदकर्ताले, खरिदकर्ता र आपूर्तिकर्ताबीचको कुनै पनि सम्झौतामा वा तत्काल प्रचलित कुनै पनि कानूनमा लेखिएको कुरा भए तापनि आपूर्तिकर्तालाई त्यसरी भुक्तानी नगरिएको रकम नियुक्त दिनदेखि वा अन्य कुनै हकमा, सहमतिको मितिलगत्तैको दिनदेखि भारतीय स्टेट बैंकले लिएको प्राइम लेण्डिङ दरको देडगुना दरले ब्याज तिर्नु पर्नेछ।

स्पष्टीकरण ।- यस धाराको प्रयोजनका लागि "प्राइम लेण्डिङ दर" भन्नाले बैंकको सर्वोत्तम कर्जाग्राहीहरूलाई लागू हुने स्टेट बैंक अफ इन्डियाको प्राइम लेण्डिङ दर बुझ्नु पर्छ।

५. बक्यौता रकममा चक्रवृद्धि ब्याज तिर्नुपर्ने खरिदकर्ताको दायित्व - आपूर्तिकर्ता र खरिदकर्ताबीचको कुनै सम्झौतामा वा तत्काल लागू रहेको कुनै पनि कानूनमा जुन लेखिएको छ त्यसलाई बेवास्ता गरी खरिदकर्ताले आपूर्तिकर्तालाई तिर्नुपर्ने बक्यौता रकममा धारा ४ मा उल्लेखित दरले महिना दर गणना गरी चक्रवृद्धि ब्याज तिर्नु पर्नेछ।"

४. हामी पनि धारा २ को परिभाषा खण्डहरू (बि), (सी) र (एफ) उद्धृत गर्नेछौं, जुन संदर्भले अर्कै आशय नलिएसम्म लागू हुन्छन्। ती यस्तो छन्:

(बी) "नियुक्त दिन" भन्नाले आपूर्तिकर्ताबाट खरिदकर्ताले कुनै सामान वा सेवा स्वीकृत गरेको दिनवा आभासी स्वीकृतिको दिनपछिको तीस दिनको अवधि समाप्त भएको भोलिपल्टको दिन सम्झनुपर्छ;

स्पष्टीकरण- यस खण्डको प्रयोजनका लागि,

(i) "स्वीकृतिको दिन" भन्नाले,

(क) वास्तविक रूपमा सामान वा सेवा प्रदान गरिएको दिन; वा

(ख) खरिदकर्ताले सामान वा सेवा प्रदान भएको तीस दिनभित्र लिखित रूपमा आपत्ति जनाएको भए त्यस्तो आपत्ति आपूर्तिकर्ताले फुकुवा गरेको

दिन सम्झनु पर्छ;

(ii) "आभासी स्वीकृतिको दिन" भन्नाले सामान वा सेवा प्रदान गरिएको तीस दिनभित्र खरिदकर्ताले लिखित रूपमा कुनै आपत्ति नजनाएको अवस्थामा सामान वा सेवा वास्तविक रूपमा प्रदान गरिएको दिनलाई सम्झनुपर्छ;

(सी) "खरिदकर्ता" भन्नाले कुनै पनि बिक्री मूल्य तिरेर आपूर्तिकर्ताबाट कुनै सामान खरिद गर्ने वा सेवा प्राप्त गर्ने व्यक्तिलाई सम्झनुपर्छ;

xxx xxx xxx

(एफ) "आपूर्तिकर्ता" भन्नाले कुनै राज्य वा केन्द्रशासित प्रदेशको उद्योग निर्देशनालयबाट जारी स्थायी दर्ता प्रमाणपत्र प्राप्त गरेको सहायक औद्योगिक उपक्रम वा साना पैमाना उद्योगिक उपक्रमलाई सम्झनुपर्छ र यसमा निम्न समावेश छन्:

(i) कम्पनी ऐन, १९५६ (१९५६ को १) अन्तर्गत दर्ता भएको कम्पनी राष्ट्रिय लघु उद्योग निगम;

(ii) जुनसुकै नामले चिनिए पनि कम्पनी ऐन, १९५६ (१९५६ को १) अन्तर्गत दर्ता भएको कुनै राज्य वा केन्द्रशासित प्रदेशको लघु उद्योग विकास निगम।"

५. धारा ३ को ***प्राविधान*** र धारा २(एफ) मा गरिएको संशोधन, जसले राष्ट्रिय लघु उद्योग निगम र कुनै राज्य वा केन्द्रशासित प्रदेशको लघु उद्योग विकास निगमलाई "आपूर्तिकर्ता" को परिभाषामा समावेश गरिएको छ, ती संशोधनहरू गत १०.०८.१९९८ देखि लागू हुने गरी सन् १९९८ को ऐन नं. २३ द्वारा गरिएका हुन्।

६. सन् १९९३ ऐनको धारा ३ को पठन गर्दा, जुन ***प्राविधान*** लागू हुनुअघि थियो, खरिदकर्ता र आपूर्तिकर्तासँग भुक्तानीको मितिबारे सहमत हुने गुञ्जाइश थियो। भुक्तानीको मितिसम्बन्धी कुनै स्पष्टीकरण नभएको अवस्थामा, १९९३ ऐनको धारा २(बि) अनुसारको "नियुक्त दिन" नै भुक्तानीको मिति हुन्थ्यो। यो धारा ४ बाट पनि स्पष्ट हुन्छ, जसले ब्याज तिर्नुपर्ने मितिबारे बताउँछ।

धारा ४ अनुसार, खरिदकर्ताले धारा ३ ले तोकेबमोजिम आपूर्तिकर्तालाई भुक्तानी गर्न असफल भएमा ब्याज तिर्नुपर्छ। धारा ४ को ***नन-अब्स्ट्यान्टे*** अंशले मात्र ब्याज तिर्ने दायित्वलाई निषेध गर्ने सम्झौतागत व्यवस्थाहरूलाई सम्बोधन गर्दछ। यसले भुक्तानीको मितिसम्बन्धी सम्झौतागत अंशलाई कुनै पनि हालतमा उल्लङ्घन गर्दैन। अर्को शब्दमा, यदि सम्झौतामा ढिलो भुक्तानीको हकमा पनि ब्याज नलाग्ने व्यवस्था छ भने ऐनको धारा ४ लागू हुन्छ र त्यस्तो नकारात्मक सम्झौतागत प्रावधानलाई बेवास्ता गरिन्छ।

७. धारा ३ को ***प्राविधान*** को प्रभाव जुन गत १०.०८.१९९८ देखि लागू भयो, त्यो यस्तो छ कि आपूर्तिकर्ता र खरिदकर्ता भुक्तानीको मितिमा संविदाद्वारा सहमत हुन सक्छन्, तर कुनै पनि हालतमा भुक्तानीको मिति स्वीकृति वा आभासी स्वीकृतिको दिनबाट १२० दिन भन्दा बढी हुन सक्दैन। 'नियुक्त मिति', 'स्वीकृतिको मिति' र 'आभासी स्वीकृतिको मिति' शब्दावलीहरू सन् १९९३ ऐनको धारा २ को खण्ड (बी) मा परिभाषित गरिएका छन्।

८. धारा ३ को ***प्राविधान*** लाई लागू गरिएपछि, पक्षहरूको भुक्तानीको मितिमा सहमत हुने संविदागत अधिकारलाई उक्त प्राविधानले सीमित गरेको छ। अर्कै शब्दमा भन्नुपर्दा, यदि संविदागत भुक्तानीको मिति स्वीकृति वा आभासी स्वीकृतिको दिनबाट १२० दिन भन्दा बढी भएमा, स्वीकृति वा आभासी स्वीकृतिको दिनबाट १२० दिनपछिको अवधिको लागि ब्याज तिर्नुपर्नेछ।

९. अब वर्तमान मामिलाको तथ्यतर्फ पुग्दा, एमएसएसआईडीसीएलद्वारा एसएसपीएललाई जारी गरिएको मिति ३०.०३.१९९५ को आपूर्ति/खरिद आदेशमा यस्तो उल्लेख थियो:

"२५. परिमाणग्राहीद्वारा बुझिलिइएका सामानहरूको मूल्य निगमले परिमाणग्राहीबाट प्राप्त गरेपछि आपूर्तिकर्तालाई भुक्तानी गर्नेछ, निगमले दिएको पेश्की, यदि भएमा, घटाई सेवा शुल्क [यसरी नै] र

आपूर्तिकर्ताले निगममा तिर्नुपर्ने अन्य रकमहरू कट्टाई गरेर। निगमले सहमत नगरेसम्म कुनै पनि सामानको लागि पेश्की भुक्तानी गरिने छैन।"

१०. यस्तोगरी, सम्झौतामा यस्तो व्यवस्था थियो र दुवै पक्षहरूले सहमत भएका थिए कि एमएसएसआईडीसीएल सामानहरू महाराष्ट्र राज्य विद्युत बोर्ड[४] द्वारा बुझिलिइएपछि र एमएसईबीबाट भुक्तानी प्राप्त गरेपछि मात्र एसएसपीएललाई भुक्तानी गर्न बाध्य हुनेथियो।

११. यदि धारा ३ को ***प्राविधान*** लागू हुन्छ भने, यस संविदागत धारालाई धारा ३ को ***प्राविधान*** अनुसार संशोधित गर्नुपर्नेछ, जसले भुक्तानीको उच्च समय सीमा स्वीकृति वा आभासी स्वीकृतिको दिनबाट १२० दिन तोकेको छ। तर यो प्रश्न उठ्नेछ कि उक्त ***प्राविधान*** गत ३०.०३.१९९५ मा भएको सहमतिमा लागू हुन्छ कि हुँदैन, जबकी त्यो ***प्राविधान*** गत १०.०८.१९९८ देखि मात्र लागू र प्रभावकारी भएको थियो।

४ संक्षेपमा "एमएसईबी"।

१२. तर्कका लागि मानिए पनि कि धारा ३ को ***प्राविधान*** गत १०.०८.१९९८ पछिका आपूर्ति र भुक्तानीका लागि मात्र लागू हुन्छ भने पनि, ब्याज गणना र परिकलनको विषयमा स्वीकृति वा आभासी स्वीकृतिको मितिको निर्धारण हुनुपर्छ किनकि त्यस मितिबाट १२० दिनपछि मात्र ब्याज लाग्नेछ।

१३. यस्तो परिस्थिति र उल्लिखित अवस्थामा हामी उच्च न्यायालयको पूर्ण पिठको सो फैसलाको निष्कर्षमा हस्तक्षेप गर्नुपर्ने कुनै आधार र कारण देख्दैनौं, जसले गत ३०.०६.२००३ को मध्यस्थताको फैसलालाई बदर गरेको थियो। तर, हामी यो जनाउन चाहन्छौं कि मध्यस्थताको फैसला बदर भएपछि मध्यस्थता र मिलापत्र ऐन, १९९६ को धारा ४३(४) को प्रावधान लागू हुनेछ र सोही अनुसार कारवाही हुनेछ।

१४. हामी स्पष्ट गर्दछौं कि यदि एसएसपीएल वा एमएसएसआईडीसीएलले कुनै कारवाही सुरु गर्छन् भने त्यसमा एमएसईबी पक्ष हुनु पर्दैन। तर सन् १९९३ ऐनको धारा ३ देखि ५ अनुसार ब्याज भुक्तानीको कुरा निर्णय गर्दा, प्रावधानको प्रयोग सम्बन्धी प्रश्नको समावेश गरी, नियुक्त मिति, स्वीकृति मिति वा आभासी स्वीकृति मितिको निर्धारण गर्नु पर्ने हुन्छ। यसरी सीमित हदसम्म, जसलाई एसएसपीएलले सामान आपूर्ति गरेको थियो त्यस्तो परिमाणग्राही - एमएसईबीसँग सम्बन्धित तथ्यहरूको निर्धारण गर्नुपर्छ। सन् १९९८ को ऐन नं. २३, जुन गत १०.०८.१९९८ देखि लागू भयो र खण्ड २(एफ) लाई संशोधन गऱ्यो, जसले एमएसएसआईडीसीएललाई एमएसईबीको आपूर्तिकर्ताको रूपमा उल्लेख गरिएको छ। तर यसले त्यो तथ्यलाई बदल्न सक्दैन कि एमएसएसआईडीसीएल नै गत ३०.०३.१९९५ को आदेशअनुसार एसएसपीएलको खरिदकर्ता थियो। समान रूपमा, औद्योगिक मन्त्रालय, सानो पैमाना उद्योग विभाग, कृषि र ग्रामीण उद्योग, सानो पैमाना उद्योगको विकास आयुक्त कार्यालयद्वारा जारी गरिएको मिति गत ०५.०५.१९९३ को जि.ओ. २(१)/ ए/९३- एसएसआई बोर्ड र नीतिले सन् १९९३ ऐनको उद्देश्यका लागि उनीहरूले सम्झौता गरेका खरिदकर्ता, अर्थात् एमएसईबीबाट ब्याज दाबी गर्ने प्रयोजनका लागि

एमएसएसआईडीसीएललाई आपूर्तिकर्ताको रूपमा उल्लेख गरेको छ। भुक्तानी गर्नुपर्ने दायित्व र मिति ३०.०३.१९९५ को आपूर्ति/खरिद आदेशको संविदागत सम्बन्ध एमएसएसआईडीसीएल र एसएसपीएलबीच हो। एमएसएसआईडीसीएल र एसएसपीएलबीचको संविदागत सम्बन्ध, अधिकार र दायित्वहरूमा कुनै परिवर्तन आउँदैन।

१५. धारा ५ अनुसारको दायित्वको विषयमा पनि एउटा विवाद छ किनकी मूल रकम भुक्तानी भइसकेको स्वीकार गरिएको छ। धारा ५ अनुसार के चक्रवृद्धि रूपमा गणना गरिने ब्याजलाई मूल रकमको रूपमा लिनुपर्छ भन्ने प्रश्न उठ्न सक्छ। यसपक्षलाई एकल मध्यस्थद्वारा जारी फैसलामा विचार गरिएको छैन, जसले भारतीय स्टेट बैंकले लिएको प्राइम लेण्डिङ दरको देडगुना महिने मूल्यांकन गरी चक्रवृद्धि रूपमा ब्याज गणना गरेको छ।

१६. हामीलाई जानकारी छ कि एमएसएसआईडीसीएलले केही भुक्तानीहरू गरिसकेको छ र एसएसपीएलले १.३० करोड भन्दा बढी रकम दिसकेको छ। एमएसएसआईडीसीएललाई देवानी कार्यविधि संहिता, १९०८ को धारा १४४ अनुसार रिस्टिट्यूशन वा तामेली माग गर्न खुल्ला रहनेछ जस्तो सल्लाह आवश्यक पर्ला। एसएसपीएलले उक्त रकम नतिरे वा फिर्ता नगरेमा एमएसएसआईडीसीएलले प्रतिभूति धरौटी बापत कारवाही गर्न पाउनेछ।

७. उल्लिखित कारणहरूका आधारमा अपील खारेज गरिएको छ। तर खर्चको कुनै आदेश हुने छैन।

विचाराधीन निवेदन(हरू), यदि कुनै भए, निपटारा भएको मानिनेछ।

शिर्षक तयार गर्ने: दिव्या पाण्डे
मामिलाको निष्कर्ष: अपील खारेज।